

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

18/1/2010 **Μια μέρα του καλοκαιριού** *Χιροκάζου Κόρε Εντα*

25/1/2010 **Κυριακάτικο κάλεσμα** *Αντριάν Σιτάρου*

1/2/2010 **Fish Tank** *Αντρέα Άρνολντ*

8/2/2010 **Welcome** *Φιλίπ Λιορέ*

15/2/2010 **Η γη των κοκκινων ανθρώπων** *Μάρκο Μπεκίς*

22/2/2010 **Γλυκειά Έξαψη** *Αντρέι Βάιντα*

1/3/2010 **Ο χρόνος που απομένει** *Ελάι Σουλεϊμάν*

8/3/2010 **Καμπέι, η μητέρα μας** *Γιότζι Γιαμάντα*

15/3/2010 **Αγριόχορτα** *Αλέν Ρενέ*

22/3/2010 **Σκότωσα τη μητέρα μου** *Χαβιέ Ντόλαν*

12/4/2010 **Η μάχη του Αλγερίου** *Τζίλο Ποντεκόρβο*

19/4/2010 **Ο μεγάλος ύπνος** *Χάουαρντ Χοκς*

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΟΥ - LA BATTAGLIA DI ALGERI

Σκηνοθεσία: Gillo Pontecorvo

Ηθοποιοί: Brahim Haggiag, Jean Martin, Yacef Saadi, Samia Kerbash

Μουσική: Ένιο Μορικόνε

Χώρα: Αλγερία - Ιταλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 117'

Διακρίσεις: - 2 Βραβεία στο Φεστιβάλ Βενετίας το 1966
 * FIPRESCI στον Gillo Pontecorvo
 * Χρυσός Λέων στον Gillo Pontecorvo
 - Βραβείο BAFTA το 1972
 - 3 Βραβεία στο Italian National Syndicate of Film Journalists το 1967
 * Καλύτερης Κινηματογραφίας στον Marcello Gatti
 * Σκηνοθεσίας στον Gillo Pontecorvo
 * Παραγωγής στον Antonio Musu
 - Βραβείο Kinema Junpo Award, Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας στον Gillo Pontecorvo το 1968
 - Επίσης Υποψήφιο για 3 Όσκαρ: Σκηνοθεσίας, Σεναρίου, Ξενόγλωσσας Ταινίας

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Το ιστορικό του αγώνα του λαού στο Αλγέρι για ανεξαρτησία από τη γαλλική αποικιοκρατία από το '54 έως το '62. Οι ακτιβισμοί του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τα εξίσου σκληρά αντίποινα των γαλλικών Αρχών, μέχρι την τελική κάμψη της Γαλλίας.

"Ταινία που έχουν θαυμάσει και ζηλέψει μεγάλοι σκηνοθέτες, έχει μείνει σταθμός στην ιστορία όχι μόνο για το συνολικό καλλιτεχνικό της αποτέλεσμα αλλά και για τις τεχνικές που εφάρμοσε ο Τζίλο Ποντεκόρβο ώστε να φτάσει σε αυτό: πολύμηνη έρευνα στην πόλη του Αλγερίου, αφομοίωση της κουλτούρας των κατοίκων, διεύθυνση πλήθους κομπάρσων, μεγάλη φροντίδα για τον ήχο και τη μουσική που συνδημιούργησε ο σκηνοθέτης μαζί με τον Ένιο Μορικόνε, μη επαγγελματίες ηθοποιοί στους πρωταγωνιστικούς ρόλους με μόνη εξαίρεση τον Ζαν Μαρτέν και, τέλος, ασπρόμαυρη φωτογραφία".

Ο Gillo Pontecorvo, μας μεταφέρει στο ταραχώδες Αλγέρι και στην μάχη για ανεξαρτησία από την Γαλλική κατοχή, σε μία χρονιά-κλειδί στα μέσα του 1950. Το 1954, το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο του Αλγερίου (FLN), σκοτώνει Γάλλους αστυνομικούς, ξεκινώντας τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Σε αντίποινα ο Αρχηγός της Αστυνομίας βάζει βόμβα στην Αραβική συνοικία με αποτέλεσμα πολλοί από τους

κατοίκους να σκοτωθούν. Το FLN, με τη σειρά του, στέλνει τρεις γυναίκες –βομβιστές, σε δύο καφέ και στην Air France στην Ευρωπαϊκή συνοικία. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η Γαλλία στέλνει στρατιωτικές δυνάμεις με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Mathieu, γνωστό για τη σκληρότητά του και την ασέβειά του στα ανθρώπινα δικαιώματα. Ο συνταγματάρχης προσπαθεί να καταπνίξει την επανάσταση με βασανιστήρια.

«Το πιο συναισθηματικά δυνατό, επαναστατικό έπος από την εποχή του Ποτέμκιν του Αϊζενστάιν»

The New Yorker

«Σφύζει από ενέργεια! Δυνατό, έντονο, διορατικό, επίκαιρο όσο ποτέ!»

The Washington Post

«Εκπληκτικό! Ένα πολιτικό θρίλερ απaráμιλλου ρεαλισμού»

The New York Times

«Εκτός απ' τον Orson Welles, κανείς δεν μπορεί να μιμηθεί τόσο ρεαλιστικά την πραγματικότητα»

The Nation

«Ένα αριστούργημα! Σίγουρα η πιο οδυνηρή, πολιτική επική ταινία που έχει γίνει ποτέ»

Philip Gourevitch

«Μια ταινία σταθμός, μια ανεπανάληπτη κινηματογραφική εμπειρία»

Jeffrey M. Anderson

Η πιο εκρηκτική ταινία της δεκαετίας του '60 . Απαγορευμένη στη Γαλλία το 1965 . Δεν περιέχει ούτε μια σκηνή από αρχειακό υλικό.

Έχω κλέψει πολλά από την Μάχη του Αλγερίου και τα έχω κάνει κτήμα μου. Στηρίζεσαι πάνω σε ανθρώπους, που δημιούργησαν πριν από εμένα. Έτσι είναι η διαδικασία. Δεν ντρέπομαι γι' αυτό και ούτε ποτέ το έκρυψα. Σε όποιον με ρώταγε, πώς θα κάνουμε την ταινία ή πώς θα κυλήσει, του έλεγα να δει τη "Μάχη του Αλγερίου" και το "French Connection".

Στην αρχή της Μάχης του Αλγερίου, υπάρχει η σημείωση ότι καμία σκηνή δεν είναι από αρχειακό υλικό ή από ντοκουμέντα. Ότι όλα είναι ανακατασκευασμένα. Είναι πολύ "προκλητικό" να βάζεις μία τέτοια σημείωση στην αρχή μιας ταινίας. Αλλά όπως αποδείχθηκε, έπρεπε να υπάρχει. Και αυτό το καταλαβαίνεις όσο κυλάει και καταλαβαίνεις πόσο επικίνδυνα ήταν όλα αυτά που έκαναν. Δεν ξέρω αν μπορεί τέτοιες σκηνές να γυριστούν στην εποχή μας.

Αν δεις μια ταινία που ξεκινάει με κάποιον που έχει βασανιστεί, είσαι σίγουρος πως έχεις δύσκολο δρόμο μπροστά σου. Ότι θα είναι μια δυνατή ταινία. Και ως σκηνοθέτη μου αρέσει η τακτική: Εμείς θα κάνουμε αυτό. Εσύ μπορείς να τη δεις ή μπορείς να φύγεις. Αλλά δεν θα το διαπραγματευτούμε.

Βλέποντας τον τρόπο που τώρα θάβουν τα πράγματα, θέλεις αυτοί οι άνθρωποι να τα καταφέρουν. Και να μπορέσεις να κατανοήσεις μια κουλτούρα που ακόμα και στην πιο αυθεντική της μορφή, ακόμα, δεν μπορούμε να καταλάβουμε.

Ο Pontecorvo κατάφερε να "σκετσάρει" όλους τους χαρακτήρες της ταινίας. Έδωσε τόση σημασία στη λεπτομέρεια, που ακόμα και πρόσωπα που εμφανίζονται μόνο για λίγα δευτερόλεπτα, τραβάνε την προσοχή του θεατή. Όταν οι κοπέλες πάνε να πάρουν τις βόμβες, στη μορφή του ανθρώπου που τις συναρμολογεί μπορείς να στηρίξεις μια ολόκληρη ταινία. Απλά βλέποντάς τον να κάνει διάφορες κινήσεις, καταλαβαίνεις πόσο όμορφα στημένος είναι, μόνο για 60 δευτερόλεπτα. Αν έχεις κατά βάση ερασιτέχνες ηθοποιούς και επαγγελματίες ηθοποιούς μαζί, πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός. Πρέπει να προσέξεις πώς θα τους αναμίξεις γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να κινηθούν σε εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις, στο λεπτό. Από τη μία μεριά μπορείς να συμπονέσεις απόλυτα τους Αλγερινούς και την ίδια στιγμή υπάρχει η σκηνή που η κοπέλα ακουμπάει την τσάντα της κάτω στο μπαρ κοιτάει γύρω της. Και ξέρεις πως κοιτάζοντας τα πρόσωπά τους, σκέφτεται πως σε λίγα λεπτά όλοι αυτοί θα είναι νεκροί. Ένας σκηνοθέτης που θα διέθετε λιγότερη ισορροπία, θα το είχε παρακάμψει αυτό, αλλά ο Pontecorvo καταφέρνει να δείξει πώς έχουν τα πράγματα και από τις δύο μεριές.

Το να κάνεις πολιτικές ταινίες, στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν είναι κάτι που ενθαρρύνεται. Και γι' αυτό έχει περάσει η εντύπωση, πως οι πολιτικές ταινίες, δεν "τραβάνε". Μου λείπει αυτή η εποχή, η εποχή του '60, που μπορούσες να δεις τη "Μάχη του Αλγερίου" και μετά από λίγο καιρό μπορούσες να δεις το "Ζ" του Γαβρά. Ήταν και τα δύο διαβόητα φιλμ και μεγάλες εμπορικές επιτυχίες.

Μου λείπει πολύ η άμεση σχέση τέχνης και πολιτικής. Όπως κανονικά είναι.

Στο σκηνοθέτη, υπάρχει πάντα ο φόβος του "αν θα πάει κανείς να το δει". Παίζονται πολλά λεφτά. Ίσως είναι καιρός οι δημιουργοί να ξεκινήσουν να κάνουν καλύτερες ταινίες για επίκαιρα ζητήματα, για να πηγαίνει ο κόσμος να τις βλέπει. Το λάθος είναι δικό μας.

Η Μάχη του Αλγερίου κάνει ό,τι ακριβώς θα ήθελε ένας σκηνοθέτης να κάνει, η ταινία του. Λειτουργεί σε πολλαπλά επίπεδα. Σαν ταινία, σαν πολιτική, επηρεάζει όποιον τη δει, με έναν συναισθηματικό τρόπο που τον κάνει, να ξανασκεφτεί συγκεκριμένες καταστάσεις. Ο Pontecorvo πέτυχε ακριβώς το στόχο.

STEVEN SONDERBERGH

Το να αναβιώνεις την ιστορία είναι εκπληκτικό. Μπορείς να πάρεις τη συλλογική μνήμη και να φτιάξεις κάτι δραματικό. Μπορεί οι απόψεις να διαφέρουν, μπορεί οι κριτικές να διαφέρουν, αλλά ποιος νοιάζεται; Είναι μια ειλικρινής άποψη και αυτή. Και αυτό είναι η ιστορία.

Αυτό που με συγκλόνισε ήταν η δομή της. Ο Gillo Pontecorvo κατάφερε να «δέσει» δυο διαφορετικά είδη κινηματογράφου. Το ντοκιμαντέρ και τον κινηματογράφο στην κλασσική του μορφή.

Νομίζω πως αυτό που συγκλόνισε τον κόσμο είναι ο φανατισμός και η αυτοθυσία των γυναικών-βομβιστών. Γυναικών που είναι έτοιμες να πεθάνουν για τον σκοπό τους. Μόνο που στην ταινία δεν έχουν τις βόμβες πάνω τους, τις βάζουν και φεύγουν, αλλά είναι έτοιμες να πεθάνουν.

Ένας φίλος μου από τη Γαλλία, μου είπε για το πόσο μη-ισορροπημένη πολιτικά, ήταν η ταινία και ας είχε τη φήμη ισορροπημένης. Μου είπε ότι ο Gillo, όντας προκατειλημμένος, ποτέ δεν έδειξε ξεκάθαρα τους σφαγιασμούς των Γάλλων, μέσα σε τόσα και τόσα. Προφανώς αυτό έγινε σκόπιμα.

Η Μάχη του Αλγερίου και το σήμερα, έχουν μεγάλη σχέση. Με το τι γίνεται αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Δεν είναι δυνατόν να κλείνεις φτωχούς λαούς σε μία “τρύπα” και να περιμένεις πως δεν θα υπάρξουν αντιδράσεις ή συνέπειες από αυτή σου την κίνηση.

Αν μπορείς να δουλέψεις με φτηνή τεχνολογία, αν μπορείς να δουλέψεις με ερασιτέχνες ηθοποιούς, αν μπορείς να δουλέψεις σε φτηνές τοποθεσίες, τότε μπορείς να γυρίσεις μια τέτοια ταινία. Μπορείς να το κάνει ακόμα και ψηφιακά. Και αν έχεις και το όραμα, μπορείς να φτιάξεις ένα αριστούργημα. Το θέμα είναι: Θα το κάνεις;

OLIVER STONE

Το πώς νοιώθεις γι’ αυτή την ταινία εξαρτάται από το πού βρίσκεσαι πολιτικά. Εσύ λες πως εγώ είμαι τρομοκράτης κι εγώ λέω ότι είμαι αγωνιστής. Το θέμα αυτής της ταινίας κρύβει παγίδες.

Ο τρόπος που γυρίστηκε είναι φανταστικός. Είναι σαν κάποιος να είναι μέσα στα γεγονότα και να γυρνάει. Έμεινα άφωνος με τον τρόπο που γύρισαν τις σκηνές των βομβιστικών επιθέσεων. Δεν υπήρχε blue screen ή green screen. Βλέπεις τους ανθρώπους εκεί και τη βόμβα να σκάει ακριβώς από πίσω τους. Αν και όλα είναι σκηνοθετημένα μοιάζουν τόσο αληθινά. Δεν ξέρω πως το κατάφεραν αυτό...

Έδωσαν πρόσωπο, σ’ ένα ολόκληρο έθνος. Αυτό ήταν καίριο. Κέρδισαν την επανάστασή τους. Κέρδισαν την ελευθερία τους.

Η μουσική έπαιξε μεγάλο ρόλο στην απόδοση της έντασης της στιγμής. Χρησιμοποιούν την ίδια μελωδία σε δύο διαφορετικές σκηνές. Όταν οι Γάλλοι ανατινάξουν την Κάσμπα και όταν οι Αλγερινοί απαντούν σε αυτό με τις δικές τους βόμβες.

Νομίζω πως επιλέγοντας να χρησιμοποιήσουν την ίδια μουσική και για τις δύο πλευρές, είναι σαν να θρηνούν για τη ζωή, ανεξαρτήτως πλευρών. Είναι σχεδόν σαν νεκρική ακολουθία.

Στην ταινία υπάρχει ισορροπία, αλλά σε εμένα είναι ξεκάθαρο από τον τρόπο που κινηματογραφεί, με ποιανού μεριά είναι στο τέλος. Με την πλευρά των Αλγερινών. Και σε αυτή την περίπτωση, αυτή είναι η σωστή πλευρά.

Μέσα από αυτή την ταινία βλέπεις τη μάχη του Αλγερινού λαού να διώξει την αποικιοκρατία. Και το ειρωνικό και περίεργο, είναι ότι βλέπεις το Γάλλο συνταγματάρχη, που μόλις είχε περάσει τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, να κραυγάζει “πώς μπορείτε να μας αποκαλείτε φασίστες, ήμασταν μέλη της Αντίστασης, πολεμήσαμε το ναζισμό”, χωρίς ουσιαστικά να μπορεί να δει, πως αυτό που κάνει είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα. Είχαν αυτούς τους ανθρώπους, κάτω από τον αποικιοκρατικό ζυγό και αυτοί το μόνο που ζητούσαν ήταν η ελευθερία τους.

Οποιαδήποτε στιγμή βρίσκεσαι στην γη κάποιου άλλου, στη χώρα κάποιου άλλου και αυτός ο άλλος δεν σε θέλει εκεί, μπορείς να ρίξεις μια ματιά στη Μάχη του Αλγερίου και να δεις τι σε περιμένει.

Για εμένα η Μάχη του Αλγερίου, δεν είναι μόνο μια ταινία, είναι πραγματική τέχνη.

Τέχνη που αντέχει στο χρόνο.

SPIKE LEE

Είναι η μόνη ταινία που θα ήθελα να έχω σκηνοθετήσει. Παραδόθηκε στην δύναμή της, στην ποιήσή της, στην πολιτική της. Κατάφεραν να συλλάβουν και να αποδώσουν πιστά, το πώς πραγματικά είναι να αγωνίζεσαι και να διαμαρτύρεσαι για τα δικαιώματά σου. Δεν είναι σαν να πλήρωσες για 2.000 κομπάρσους και απλά να εμφανίζονται 2.000 κομπάρσοι. Τίποτα δεν μοιάζει “πολύτιμο” μέσα στην ταινία. Και σε τίποτα δεν συμπεριφέρεται ξεχωριστά. Γι’ αυτό ακριβώς το λόγο καταφέρνει να δώσει μια συνολικότητα και να πιάσει ακριβώς την ένταση της στιγμής.

Η πρόθεση του να δείξει την αλγερινή επανάσταση όπως ήταν, επετεύχθη. Μπορείς να δεις ακριβώς πότε χτυπούσε δυνατότερα η καρδιά του. Και μαζί και η δική σου. Γιατί σε πήγαινε ακριβώς εκεί, στην πολυπλοκότητα, στην δύναμη και στη σοφία των ανθρώπων που ανήκαν σε αυτή τη γη.

Για εμένα τα πρόσωπα των ανθρώπων είναι ο χάρτης της ζωής τους. Προέρχομαι από ένα χώρο που είχε πρώτα παράδοση στα ντοκιμαντέρ και μετά μεταπήδησε στις ταινίες. Έτσι μπορούσα να καταλάβω την δύναμη των πραγματικών ανθρώπων, το μυστήριο που μπορεί να κρύβει ο κάθε χαρακτήρας και πόσο μπορεί να διανθίσει ένα χαρακτήρα κάποιος ερασιτέχνης, αντί ένας επαγγελματίας ηθοποιός. Ο Brahim Haggia που υποδύεται τον Αλί

λα Πουάντ, είναι μία τέτοια περίπτωση. Είναι τόσο συγκεντρωμένος, τόσο σιωπηλός και τόσο δυνατός ήρεμος, που όλο αυτό γεμίζει το χώρο. Αλλά ο πρώτος που είδε αυτή την προοπτική σε αυτόν τον άνθρωπο ήταν ο Pontecorvo και ήταν και ο μόνος που μπορούσε να του το "βγάλει".

Η χρήση της μουσικής σε αυτή την ταινία είναι ριζοσπαστική. Ακόμα και οι κραυγές των γυναικών, που είναι χαρακτηριστικοί ήχοι στην Ανατολή και την Αφρική, γίνονται μουσική μέσα στην ταινία. Δεν είναι υπέρ- επιβλητική για να καθοδηγήσει τα συναισθήματα, αλλά ένα μωσαϊκό από ήχους που επενδύουν την ταινία και αποδίδουν σωστά τα συναισθήματα. Επιπλέον, βαθιά από αυτό.

Συχνά ταινίες για την Αλγερία ή την Αφρική ή την Ασία έχουν ως κεντρικό πρωταγωνιστή, έναν λευκό. Αυτός είναι ο τρόπος για να μπορέσουν να χρηματοδοτηθούν. Γιατί αλλιώς δεν θα υπήρχε κανείς να τις στηρίξει. Αυτό είναι το δεδομένο. Στη Μάχη του Αλγερίου ο Αλί λα Πουάντ είναι ίσος με το στρατηγό Ματιέ. Αυτή η "ισότητα" των δύο χαρακτήρων κάνει την ταινία ακόμα πιο δραματική. Είναι κάτι που δεν είχε ξαναγίνει. Τουλάχιστον τόσο επιτυχημένα.

Δεν πιστεύω πως η ισορροπία παίζει τόσο μεγάλο ρόλο. Προσωπικά, λατρεύω να έχω την αυτοπεποίθηση και τη δυνατότητα να δείχνω μόνο τη μία όψη. Ή να κάνω τη μία όψη να υπερισχύει της άλλης.

Αν προσπαθήσεις να κάνεις ένα πολιτικό φιλμ, εκτός Ηνωμένων Πολιτειών, είναι πολύ πιθανόν να τα καταφέρεις. Αλλά μέσα στις ΗΠΑ τα πράγματα είναι δύσκολα. Εξαρτάται ποιον θα αφορά και τι θα εξιστορεί. Θέλω να συνεχίσω να πιστεύω, πως αν ένα φιλμ είναι καλά δομημένο, έχει να πει κάτι, δεν είναι προπαγανδιστικό και έχει τη μουσική και τη δύναμη του πραγματικού σινεμά, θα βρει χρηματοδότες και διανομή. Το να βρεις διανομή για μία τέτοια ταινία, είναι τρεις φορές πιο δύσκολο απ' το να βρεις χρηματοδότηση, αυτή την εποχή. Θέλω να πιστεύω όμως, πως είναι δυνατόν, γιατί αν δεν το πιστεύω αυτό, θα μου είναι πολύ δύσκολο να συνεχίσω.

MIRA NAIR

Όταν βγήκα από την προβολή, ήμουν άλλος άνθρωπος. Είναι περίεργο το πώς αλλάζουμε οπτική. Η πρώτη φορά που την είδα, ήταν 35 χρόνια πριν. Η ταινία μου φάνηκε επίκαιρη ακόμα. Εγώ έχω αλλάξει, ο κόσμος έχει αλλάξει αλλά δυστυχώς όχι όσο θα έπρεπε.

Αν δεις τωρινές εικόνες πολέμου σε μια ασπρόμαυρη τηλεόραση, είναι σαν να βλέπεις την Μάχη του Αλγερίου. Και αυτό ενοχλεί. Είναι μια ταινία που θέλεις να πεις σε όλους να τη δουν. Πέρα από σκηνοθέτες. Σε μεγάλους, σε παιδιά.

Είναι ένα "Must See". Αν από την άλλη σ' ενδιαφέρει να ασχοληθείς με το χώρο, δεν υπάρχει περίπτωση

να μην τη δεις. Αν θέλεις να γίνεις ηθοποιός, πρέπει να τη δεις. Αν θέλεις να γίνεις σκηνοθέτης, πρέπει να τη δεις. Αν θέλεις ν' ασχοληθείς με τη μουσική, πρέπει να τη δεις.

Αυτό που πρέπει να κάνεις ως σκηνοθέτης είναι να βάλεις τους ανθρώπους μέσα στην κατάσταση. Για να μην είναι ανάγκη να υποκριθούν. Απλά να νιώθουν και να αντιδρούν σε αυτό που συμβαίνει. Στη σκηνή που ο κόσμος βγαίνει από την Κάσπα και περνάει από τα σημεία ελέγχου, πραγματικά τους ελέγχουν. Πρέπει να περιμένουν στη σειρά και καταλαβαίνουν ό,τι θα συμβεί. Παραδίδονται σε αυτό.

Ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους για να το πετύχεις σε μία ταινία είναι, επίσης, η μουσική. Υπάρχει μία σκηνή που δείχνει μία ανάκριση και το μόνο που ακούς είναι ορχηστρική μουσική. Είναι σαν να σε τρυπάει μαχαίρι.

Μετά τις 9/11, ήθελα να δουν όλοι αυτή την ταινία. Να δουν όλοι, ότι η οδύνη δεν έχει εθνικότητα, ότι ο πόνος του να χάνεις το παιδί ή την οικογένεια σου, έχει την ίδια έκφραση παγκόσμια. Υπάρχει πολύ δράμα μέσα στην ταινία και ο τρόπος που αποτυπώνεται αυτό, μέσα από ανθρώπινες καταστάσεις, μέσα από λάθος κρίσεις, είναι ότι χάνονται ζωές μέσα σε μια στιγμή.

Υπάρχουν δευτερόλεπτα, μέσα σε κάποιες ταινίες, που υπερβαίνουν το βασικό θέμα τους και σε κάνουν να νιώθεις πως έχεις κατακλυσθεί από αυτά. Και αυτά τα δευτερόλεπτα τα κουβαλάς μαζί σου, για πάντα.

JUULIAN SCHNABEL

GILLO PONTECORVO

Γεννήθηκε στις 19-11-1919 στην Πίζα, Ιταλία και πέθανε το 2006 στη Ρώμη.

Υπήρξε μέλος της Κριτικής Επιτροπής: Φεστιβάλ Βενετίας 1980 και 1982, Φεστιβάλ Βερολίνου 1991.

Παρότι έχει κάνει μόνο 20 περίπου ταινίες, θεωρείται ένας από τους σπουδαιότερους Ιταλούς Σκηνοθέτες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Firenze, il nostro domani (2003), Un altro mondo è possibile (2001), I corti italiani (1997), Nostalgia di protezione (1997), Danza della fata confetto (1996), 12 registi per 12 città (1989), L'addio a Enrico Berlinguer (1984), Operación Ogro (1979), Queimada (1969), La battaglia di Algeri (1966), Paras (1963), Gli uomini del lago (1959), Kapò (1959), Pane e zolfo (1959), Die Windrose (1957), La grande strada azzurra (1957), Cani dietro le sbarre (1955), Giovanna (1955), Uomini del marmo (1955), Festa a Castelluccio (1954), Porta Portese (1954), Missione Timiriazev (1953)